

SZARVAS és VIDEKE

TÁRSADALMI ES SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:

Beliczey utca 11. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.
BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt. — Félévre . . . 2 frt
Negyedévre . . . 1 frt. — Egyes szám . 3 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:

Beliczey-utca 11. szám. (saját ház,) hová az elő-
fizetési pénzek intézendők.
Hirdetéseket jutányos áron elfogad.
BÉLYEGDÍJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCAR.

Magyarország apologiája.

Az ezredéves kiállítás alkalmából sok dicséret cikket olvastunk Magyarországról, de olyan lelkeset és szépet még keveset, mint a minőt Vincenti Károly, a hírneves bécsi író tett közzé a Monatshefte című berlini folyóirat júliusi füzetében.

A cikk, melyet 18 gyönyörű kivitelű és gondosan összeválogatott rajz díszít így hangzik:

„Budapest fő- és székváros egyik terén egy ércszobor áll. Szébb szobrot is láttunk, de igazabb mondás, mint az, amely annak az ércszobornak a talapzatán ragyog és továbbra is fog ragyogni, nines. Ez a mondás így hangzik: „Magyarország nem volt, hanem lesz.“

Aki ezt a mondást mondta, Széchenyi István gróf, látnok volt. Neve nem hal meg, mondása nem megy feledésbe. Beteljesedett, amit az a lángoló szívű látnok a lelkével meglátott: Magyarország meglelt. Eljött a nap, amelyen bajtalanul tört ki a rég elfojtott vágy egy szabad alkotást alkotni. És amit ujjongva alkotott, azt nézzétek meg!

... A fellegrváról álmélkodva nézi a szem a büszke Dunasort, a parlamenti palota óriási kupoláját, le a nagy várműzig, mely a népek nagy forgalmi gyupontja. A főváros épületeinek festői, kiterjedt vonalain túl a távoli Rákócsmezőre tekintek, ahol a magyar parlament valamikor nyeregben ülésezett és szemem megakadt a tarka színekben, zöld lombok közt tündöklő tündérvároson. Aki ezt a képet szemlélte, mámorosan száll le a Tabán göröngyös utcáin...

Hungária, a kábitó nő, millenniumi habzó bort kínál, amelyben ezer kívánság gyöngyözik. A hab elmúlik, a kívánságok megmaradnak. Szereti ez a nép a látszatot, a pezsgőhabot, de vannak ideáljai, amelyek maradandók és van akarata ezeket az eszményeket megvalósítani. És hogy ereje is van ehhez, ezt tanúsítja ez a nagy ünnep. Elhiszi ezt az is, akinek a kebelében nem dobog magyar szív. Megittasodik ettől az idegen is, érzi a forró lehelletet, mely a kenyérillatu magyar Alföldről jön. Itt még a magyaroknak milyen mámort okozhat ez az ezredéves ünnep! Gyorsabban dobognak a szívek a nagy országban, amely fölött szit. István koronája ragyog. Az idegek, a szívek gyorsabb ütemben működnek.

A fővárosban mely a birodalom szívkamarája valóságos láz uralkodik. A millenniumi láz megragad mindnyájunkat, magyarokat és nem magyarokat, a tömegökezes magyarokat és azokat, a kik szeretnek ilyeneknek látszani. A hazafiság baczilusa — ez a esodálatos életszerv, a mely nem rombol, de fentart — szítja ezt a lázat. Magyarország a hatványozott történelmi tudat csillaggye alatt áll; érzi az olyan nép hatalmas önértetét, mely egy évezred változó viszonytárságai közepette szívósan bitt a jövőjében, mert annagához való bizalma soha sem lanybult. És egy évezred mélyeiből a szent hagyomány ezer hangja suttog neki intő, vigasztaló, lelkesítő szavakat. És a mult halk morajai közt megszólal sok ezer torokból a millenniumi jelszava: Magyarország nem volt, de van!

... Harminez éve látjuk a magyarokat derekas, őszinte munkában, önálló, fáradhatlan alkotásban mint iparkodnak fejlődésképeességük szüntelen fokozása által az „érdekes“ nép kétes dicső-

ségétől megszabadulni és diszes helyet elfoglalni a nyugat kultúrnépei közt.

... Mint politikusok mindenba hírnevesek voltak, de ők mint mezőgazdák, szociálpolitikusok, értéktelmezők és művészek is nagyot akarnak érni. Megvan bennük a hit az évezred által igazolt misszióban és ez a hit, ez a lelkesedés, melyet az idők mélyében gyökerező, történetileg megtisztult jövő iránt vallanak és éreznek, az képezi ideális tartalmát a nagy nemzeti ünnepnek, a melyhez a népeket meghívták. Ez az a szívbéli ügy, melyet a magyarok az ő sajátos pompaszeretettel a világ tudomására hoznak.

De a pompa alatt vetések és tettek érnek meg. És ez képezi az ünnep reális tartalmát. Az ezredéves ünnep összegezi, a mit Magyarország mint modern állam eddig elért és egyuttal kiindulási pontját képezi új erőlkifejtéseknek. A meddő lelkesedésnek nines helye a modern népek életében. A nagy ünnep nemcsak a szíveket, de a tetterőt is lobogtassa...

Az ünnep felsorolása után Vincenti így folytatja:

„Az ezredéves ünnepnek az állandó keretét az ezredéves kiállítás képezi. Világkiállítási keret. A budapesti városligetben — ez az elnevezés nagyon is idillikusan hangzik, mikor a keretnek oly hatalmas a tartalma — ott dobog a millennium szíve; ezen ünnepi mágnes felé özönlének az emberek százezrei; itt egy percze sem lankad az érdeklődés, mert itt csábítja a szemlélőt a letűnő kiállítási évszázadnak egyik legsajátosabb, legbűbajosabb kiállítási képe.“

A cikk ezután elmondja a kiállításra vonatkozó főbb adatokat, jellemzi az eddigi lelkes hangon a történelmi és a néprajzi kiállítást, majd így folytatja:

Nem gondolt arra, hogy az életben a boldogság után fájó csalódások szoktak következni.

Karolinak jó barátja Jolán gyakran jött hozzá látogatni s a különös véletlen mindig akkor birta oda Keletit is. Eleinte csak keveset beszélt Jolánnal s Karolin nem talált benne semmi különösét; ha Keleti barátját egyszer-kétszer haza is kísérte.

Egy délután amint így beszélgetnek hárman Keleti a kezében levő rózsát Jolánnak adta át. Karolin mindjárt észre vette ezt a változást s erre olyas valamit érzett amire még soha sem mert gondolni. Féltekenny volt, sirt keserűesen. Ettől a naptól zárkózottabb lett mint ezéltől, szórakozottan járt a kertben, nem vett észre senkit s csak most kezdte érezni hogy boldogsága mily keserű csalódásba ment át.

Egy napon Keleti szórakozottan lépett be Karolina szobájába, ki éppen egy könyvet olvasott, halvány arcát fölemelve a könyvből, s mosolyogva szorított kezét Keletivel.

Mi baja van barátom kérdé a leány!

Seemmi bajom nines, szolt az ifju közönyösen, csak bucsuzni jöttem, holnap szülcimhez utazom a családi ügyek rendezése végett.

Karolin megtörve halgatá Keleti közönyös szavait; érezte, hogy ez a bucsuzás neki csak a fájdalmat hagyja emlékül.

Keleti elutazott, de a leányt többé nem lehetett sehol látni, egész nap otthon volt, bezárkózott szobájába s nem érintkezett senkivel.

Egy izben meglátogattam a szép Karolint de menyire meg voltam lepve, nagyon szomorú volt, a ragyogó szömek fénye kialudt, a kis ajkak pirja elhalványult. Kérdeztem tőle mért oly szomorú, de ő mosolyra erőlteté ajkát s nem felelt.

Egy őszi napon aztán Keletitől levelet kaptam, melyben fölker, hogy legyen koszos legény az esküvőjén, mely a jövő hónapban lesz a szép Jolánkával,

SZARVAS és VIDEKE TÁRSÁJA.

Hervadt virág.

Irta: CSILLAG SÁNDOR.

Egy régi jó barátomról akarok írni; de ha megdólam azt a borzasztó esetet, nem igen tudom leírni azt a fájó, azt a megdöbbentő dolgot mely az én szegény barátommal Karolinával történt.

Kis gyermek korától ismertem már ezt a szegény leányt. Gyönyörű kedves teremtes volt, ragyogó fekete szemekkel rózsás kis ajkakkal. Fekete haja göndör firtokban omlott vállára, de ennél kedvesebbe tette szép termete. Mindenki szerette őt, bárhol megfordult, mindenütt csak őt nézték minden szem csak rajta függött.

Szépségével ellentétben állt azonban büszke magaviselete. Nem nézett senkire s nagyon elzárkózottan élt. Otthon nem érintkezett senkivel, s a társaságokban közönyös volt.

Nem igen tűntetett ki senkit az udvarlók közül; csak neha vettem észre ha mulatságon voltunk, hogy Keleti barátom tekintete gyakran találkozott Karolinával. Na de én ezt nem tekintettem semmibe? ez lehet a véletlen is nem is.

Ismertem a szép leánynak hideg kimért modorát s csaknem megvoltam győződve, hogy a gyönyörű alakban nines érzelm mely szeretni tudna.

S én mégis csalódtam. Talán éppen akkor, midőn a téves állításomról véltem meggyőződni, talán akkor dobogott leghevesebben a büszke leány szíve; Keleti látásán, talán éppen akkor érezte a szerelem képes fájdalmát, de Karolin nem árult el semmit, ami keblében, szívében dult. Csak később tudtam még, sokkal később,

Keletivel gyakran összejöttem s beszélgettünk a szerelem dolgában, de ő soha sem tett említést a szép Karolináról. Egy időben annyira visszatartóan tűnt fel előttem ez az ember, hogy még társaságától is rettegtem, nem talát ő sem fájdalomban sem örömben élvezetet oly közönséges oly faragatlan magatartással viseltetett a szép és nemes iránt. En legalább így képzeltem magamnak a szép leány imádotját.

Karolin előtt nem volt érdektelen keleti, mert ő szerette ártatlan szíve első szerelmével titokban; csak egyszer árulta el magát egy mulatságon, midőn kebléről egy szép piros rózsát Keleti kabátjára tűzött nem látta azt senki csak én, de azért gondolta mindenki érezte mindnyáján hogy Keleti megnyerte a szép Karolina tetszését.

Azután gyakrabban megfordultam a nyilvános mulatságokon s mindenütt ott láttam a szép Karolinát Keleti karján, oly elragadó oly szép volt az a leány. Nem kellett azt mondani, hogy szerelemről boldogságról sütnak, láttam azt mindenki s tudta jól hogy Karolin tud szeretni.

Junius-ban Karolinak névnapja volt, s ekkor Keleti egy igen szép csokrot vett s elküldte Karolinának. Ő szívóhoz szorította a virágokat egy szép piros rózsát tépett ki közülről mely forró szerelmet, végtelen imádatot jelent s oda tűzte keblére, hogy ott viruljon. E virágnak soha sem szabad elhervadni mondá Karolin; virulni kell, mint a mi igaz szerelmünknek.

Hej pedig a szép viág elhervadt, szépsége elmúlt, mint ahogy elmúlik szerelem, boldogság — elhervadt mint a legszebb virág — csak a szürő tövis a fájó emlék, marad meg örökre.

A szép leány nem gondolt erre, nem gondolt sem mire csak ő reá, boldognak igen boldognak érezte magát, oly boldognak képzelte az életet mint a keblén hervadó rózsza szálát melynek csak a szép szírmái s illata nyugtalan évezetet.

„De bármily elismeréssel adózzunk is a modern Magyarország haladásának Európa érdeklődése előszeretettel fog csüggni a történelmi emlékeken. A történelme rég híres. Ezekben rejlik a kiállítás bűbája, ezekből beszél a történet szelleme, mely az ezredéves kiállítást nagyobb mérvben hatja át, mint bármely előző kiállítást. A történelmi ereklyék képezik a kiállítás gyupontját, a történelmi épületek képezik a kiállítás ékszerszekrényét... Ez a tündérpalota, ahol a történeti Magyarország varázsálmát alussza. A kiállításnak vannak ellenségei, de itt a történelmi kiállítás előtt azok is elnémulnak...”

Vincenci ezután a történelmi főcsoport érdekesebb tárgyai kapcsán földézi Magyarország történelmének legdicsebb mozzanatainak emléket és jele czikkét így végzi:

„... És az ünnepi lelkesedés hatalmas áramlata szétterjed az egész országban, melynek millió és millió lakója hónapokon át zárúndokol a sugárzó bucsujáró hely felé. A mit az ünnep ma teremtet, Budapestnek hatalmas lendületét, annak maradandó értékét ma még nem lehet megbecsülni. Hét határponton emelik Árpád szobrai. Diadal kaput fognak emelni a hőseknek és vértanúknak, Pantheont azoknak, akik nem halnak meg diadalkaput, melyen az új nemzedék, bevonul az új ezredév... A lelkesedés, a mámor tűnik, de a bölcs állameszme, amely a nagy ünnepet létesítette, az megmarad, tovább működik. Az emlék szobrok emlékeztetni fogják a nemzetet a szent kötelességekre. És azon férfiak unokái, a kik ma ellenségei a nemzeti ünnepnek, hálás lelkesedéssel fognak visszamlékezni azokra a férfikra, a kik a millenium jegye alatt a béke győzelmeit vívták ki Magyarországnak!”

K. U.

Hazai fürdők.

(Folytatás).

Borszék.

Erdélyben a székelyföldön, Csík megyében fekszik, közel Románia határához. Borszékert ismerte már Attila népének azon töredéke, mely a keleti kárpátok havasai között húzta meg magát és állandó új hazát alapított a Székelyföldet. Ditró és Szárhegy székely nagy községek határában bugyognak fel Borszék vízei több mint 30. forrásból. A múlt század közepén igen látogatott fürdő volt, s ezen század első tizedétől kezdve (1804) már saját üvegyára volt, s híres vizével még osztrákhonban is élénk kereskedést űzött: A szép regyes völgy, a hol a fürdő áll, vagy 150 kataszt. hold területű. 880—900. méter magasságban fekszik a tenger színe felett, és minden oldalról 1200—2500. méter magas, ős fenyvesekkel borított hegyekkel van körülvéve, melyeknek sötét bemélyedéseiből négy bő, hide vizű patak ömlik elé. Az ősfenyves erdők több száz ezer holdnyi területen veszik körül Borszékert úgy hogy szemmel a legmagasabb hegyes-csúsról sem láthatók be.

Alsó Borszék egy szűk völgyben a fürdő teleptől déli irányban fekszik, üvegyárral és lakókkal. Innen észak felé folyton emelkedve 1 1/2 kilométernyire van Felső Borszék. Ez a fürdő telep. Itt vannak a borvizforrások, a fürdők, a palacktöltő helyiségek, borvizraktárak, vendéglők, templom és m. e. 60. szép nyaraló. Ez utóbbiak többnyire magánosokéi, kik a területet a birtokosságtól örök haszonbérben bírják, egymástól elkülönítve kert közepén építtek majd mind emeletesek, alól száraz líkacsos mésztuffkőből, felül sveczi stilban építve fából. A vendéglő és nyaralókban 600. vendégszoba áll a vendégek rendelkezésére.

Érdekese az ide való utazás. Maros-Torda megyei szász de magyar érzelmű lakossal bíró Szász-Régen városa felé közeledve, a helyi vasúti vonat kis mozdonya a csinos állomás előtt megáll. Itz a vasúti állomása Borszéknek s nincs is tovább vasúti kelet felé. Itt várakoznak a gyorskocsik egy negyed óra alatt a csomagok elhelyezvén, az utasok szívják az üde, friss reggeli hegyi levegőt, s kezdődik az utazás.

Szász-Régen keresztül hajtva a kocsit kiér a Maros partjára, melyet többé Ó-Tapliczáig nem is hagy el. Sírún egymás mellett fekvő községek közt kiemelkedik Véc, a báró Kemények ősi sasfészkevel. A Maros már Rátornyánál közvetlen a szorosokban folyik, s innen kezdve a tájék minden pontja mesteri csestire méltó. Szirtesportozatok — titánok munkái — meredeznek ég felé, szeszélyes hegyesportok, sötét hegyszakadékok, mely völgyek váltják fel perczekenként egymást, s ezek közt kigyozva rohan a Maros, haragosan csapkodva az állami út kövékel rakott támfalát. Azon családokban vagyunk itt, hogy néhány száz légesen túl megszűnik minden út és a Maros nem tud tovább, folyni mert útját állja egy hatalmas hegyes, hol egy szoro-on mégis sziklón átvágódik. A vízben élénk élet folyik, a tutajkereskedő áradaskor kötésig vízezen, veti be a parton álló tutajait, aztán egyik evezőhöz, másik a kormányhoz állva, gyorsan uszók Zám felé ezernyi veszéllyel küzölve.

Az uton találkozunk hosszú sorával a borvizes göbéknek, helyi különlegességü borvizet szállító gyékényes szekerekben a székely göbő az első szekeren ebren van, de az utána jövők a gyékény alatt hanyatdölve alussznak. Nem csekély szórakoztatásra szolgál a marosi halászat. A víz halásos levén, sok a pákász is. Jéglyk hálával szűri a vizet, a másik kő alatt kaparász, majd a többi garagulyákon (hosszu faláb) jár és a kristály tiszta vízben észrevett halat szigomnyal szurja fel, majd pedig apró tutajokkal (golya) űzi a halat zsákutczába. Délben a felséges fokresü llyára érkezünk, majd tovább Ó-Tepliczára, hol jó természetes meleg fürdők vannak, s ezután kell keresztül mászni egy 1400. méter magas hegyen, az Árkózan, melynek tulsó lábánál fekszik Alsó-Borszék. A jó serpentin utba felfelé is mindig koczogva halad a kocsit. Az uton letekintve, szédítő nélyiségeket lát a szem, a tetőn pedig festői panorama nyílik a havasos kuszorujára közülök büszkén emelkedve ki a remek Csalló. E hegyről leereszkedve eüünk Alsó-Borszékre.

Két ós-közet tömeg van Borszezen, u.m. éjszakon egy hatalmas dolomit-szerű ós mésztömeg, ebből áll az egész Bükhavas. Ez a szülő anyja a borvizforrásoknak. Kelet és délfele az őstőzet. csillámpala, melyre mésztuff üledékett le mint kicapódása a borviznek. E mésztuff helyenkiút igen vastag, néhol egész hegyes képek péld. a Kerekhegység, a mely m. e. száz méter magas. E mésztuff, hasznos kő, mert száraz, líkacsó, könnyű és jól faragható; de a természetdúsra nézve is tanulságos, a ki egész muzeumát találja meg benne a letűnt világ növényi és állati lenyomatainak.

Szórakozásra keszen van a szokott berendezésén felül-vadászat (3000. hold erdőben); pisztráng-halászat a patakokban; turistakirándulások kivált a Bükkhavasra,

Verőfényre, Kerekhegység a Szacsvai patakhöz, a Visz hanghoz a Nedve- és Jégbarlanghoz élvezni a felséges havasi panorámát. Távolban van Belcár és Kelemen-havas, Tölgyes és a Kománvám; Preszebar; a Gyilkostó (a hol Jókai hyalichor telepe van a „Jövő század” regényében); a Csalló, mind meg annyi nevezettség, mely a fáradságot megfizeti a nyújtott élvezettel.

Lvóforrás van használatban a nyolcz cze ment foglalatban; ezenkiyül 10. borvizforrás. Főkut vize adja az egész világ kereskedelmi czikkét képező borvizet. A Kossuth kut égvényes szénsavdus vasas vízzel, felül-mulja a continens leghíresebb vasas forrásait, mint Pirmont, Spaá, Franzensbad, Schwalbach stb. Boldizsárkut pompás könnyű vizit, Arany János, László, Petőfi, József Jöherczeg és Erzsébet források közép vastartalommal. A szénsavtartalmu viz nem párolog el oly hamar, s ez adja meg a viznek állandóságot, hogy évekig frissen eltartható, a tengeren szállítható.

Főhatóanyaga a borszéki forrásoknak a szénsav a vas és a nátrion, mész, magnézium és lithium kitűnő befolyást gyakorolva a gyomorra és emésztő szervezetre.

Borszék lobogó fürdői speciálítások; másutt a kontinensen elő sem fordultak. A borviz forrásra épített közös tükör fürdők, melyekben a borviz hatalmas szénsav-buborékkal tör elő, és folyton lobogásban tartja a medence vizét. Ilyenek: Ó-Sáros, Uj-Sáros, Lobogó és Lázár, törökös stilben építve. „Ilyen vízben nem fürdenek sehol a világon” s így szól a vegyelemző tanár. Van egy meleg külön fürdőháza is, mely a vizet a Lobogóból nyeri, továbbá fenyőlevél- és sósfürdő, s vasaslap, a mely nagy területen 8 méter mély rétegekben fordul elő s kivált massageval egybekötve, hatásos minden-nemű izzadmány felszívódásának előmozdítására, péld. köszvény, rheuma, méh körüli lobos izzadmányok, csont-izzadmányok stb. A havasalji levegő meglepő eredményt mutat fel a tüdőök betegségeinél (vé köpés, szárazon köhécseles, csucshurut), a vörsegenység minden nemei, az emésztő szervek betegségei, az idegrendszer támadásai eloszlátásánál.

Borszék vizuzlete igen kiterjedő. Élénk kereskedést űz, s daczára a nagy szállítási nehézségeknek s költségnek, évenként átlag 3 millió palack vizet szállít minden irányban, tehát egymaga annyit, mint a hazai összes savanyuvizforrások együtvéve. Olcsósága is ismeretes, melyel csak a mohai Ágnes tart lépést, a többi mind tetemesen drágább.

HIREK.

— **Eljegyzés az uralkodó házban** József kir. főherczegnő fensége nek leányát. Mária-Dorottya főherczegnőt, az alesiuthi főherczegi kastélyban folyó hó. 14-én eljegyezte. Filóp orléáni trónkövetelő kir. herczeg s a nászit még augusztus hó folyamán megtartják a budavári királyi palota szent Zsigmond kápolnájában. Aztán pedig állandó lakásra az új házaspár Elszászba költözködik. Isten áldása és a magyar nemzet szerencsekívánata kísérje frigyüket!

— **Ágostai hitvallásu evangélikusok.** A belügyminiszter valamennyi törvényhatóság első tisztviselőjéhez körrendeletet intézett, melynek értelmében az ágostai hitvallásu evangélikusok vallás bejegyzésére vonatkozó azon rendelkezést, mely szerint a nevezett vallás az anyakönyvben „ágostai evangélikusok”-nak írandó, oda módosítja, hogy a nevezett törvényesen bevott vallásfelekezetet az anyakönyvbe mindenkor ágostai hitvallásu evangélikus elnevezéssel jegyzendő be.

— **Az iparossegédek és tanoncok kiállításának megnyitása** mult szerdán történt meg nagy

Fejem szédülni kezdett annyira megdöbbsentem e hír olvasása közben. Mert tudtam, hogy Karolina mély és igaz szerelemmel szereti Keletit. En nem tudtam magamat e szomorú hivatásra rászánni s egyszerűen vissza utasítottam a megfisztelő bizalmat.

Keleti annyira gyöngédtelen volt, hogy még a szép Karolinát is meghívta lakodalmára. El sem lehet képzelni mily hatással volt ez a szegény leányra! Tünkre volt téve, kioltva a remény utolsó szikrája is. A család kegyetlenül széttépte a varázsfátyolt, mely fáj dalmat sebet ütött szívében, melyre nincs gyógyító ir más mint — a halál.

Aki e naptól látta Karolinát az szívéből megszánta a szegény szenvedőt.

Elérkezett az esküvő napja.

En is elmentem, mert látni akartam, hogy csakugyan boldog-e, barátom. Amint az imaházba lépetem ott láttam Karolinát is, oly sápadt oly halvány volt mint a márvány. Ott támaszkodott a templomban egy oszlopnál reszketett a fájdalomtól a szenvedéstől. Majd kipirult arca, szemei lázban égtek... oly zavarban tekintett maga körül. E perczben felhangzott az oltáron az esketési ima, Karolin anyja karjába kapaszkodott s eszméletét veszítve összerogyott. Mire magához tért az esketésnek vége volt.

En megdöbbsentem a jelenetet s fájó szívvel mentem el Keleti lakodalmára.

Soha nem fogom elfeledni azt amit akkor láttam. Vacsora közben, midő, a zenészek legjobban húzták, midőn mindenki vigamulatott; lépett be a mulatózók közé Karolin.

Lélegzetem elált midőn megláttam. Olyan volt mint a halál fekete ruhája még borzasztóbb szímben tün-tet fel halavány arcát. Szemei kísérteties fényben usztak szép fekete haja össze vissza kuszálvá és az a nagy rozscasokor keblén melyet névnapjára kapott, mind arra engedtek következtetni, hogy a szegény leány eszét vesztette.

Lassu lépésekkel ment Jolánhoz s átadta neki azt a hervadt csokrot, melyet Keletitől kapott. Mindenki őt bámulta: Nesze itt van a csokor, melyet „völégényedtől kaptam” volt e pár szóban valami ami oly hidegen oly visszataszítóan hangzott. Ezután Karolin Keletithez ment, ki úgy állt ott mint egy szobor és reszketett mint a gyilkos, megfogta két kezét, merőn a szemébe nézett es szívverésétől hangon mondá: „légy boldog” s azzal kiutott a mulatók közül.

Most már hittem igazán, hogy Karolin szerette Keletit, most már tudtam mi volt oka annak, hogy oly zarkozott volt a leány, mert Keleti egy idoben ingeretet tett neki, hogy boldoggá fogja tenni.

Keletivel sokat találkoztam de soha sem kérdeztem, hogy vajjon boldog-e neje oldalán s ő sohasem említtette ezt nekem.

A szegény leány pedig olyan volt mint egy élő halott. Folyvast sirt, zokogott, a multak emlékeit siratta.

Esténként mindig felöltözött abba a fekete ruhába, melyben a lakodalomba megjelent, kezebe egy hervadt virágot vett, mely a Keleti csokrából volt s a kertben leült a kis padra s órákig elmerengett, s suttozó hang-gal, beszélt mintha kedvese ülne oldalán. Nem háborgatta merengésében senki szülei tudták jól hogy rajta már csak a sir segít.

A napokban értesültem a szerencsétlen Karolin haláláról. A szegény leány meghalt. A halál mindig jobb a gyógyíthatlan betegségnél a fájó szenvedésnél. Koporsójára en is helyeztem koszorút. Sokan voltak ott s mindenki megsiratta a szerencsétlen leányt...

Most ott nyugszik a sírban csöndesen, az idő viszontagságai nem rombolják szét a kis sírhalmot, mert egy titkos kéz gondját viseli s minden esztendőben egy gyönyörű nefelejcs koszoru hirdeti, hogy van valaki ki gondol a korán összetépett virágra.

Thémák.

Mikor a bájós kikelet
Elkergette a zord telet
És ragyogott a nap mosolygva:

Thémát adott nekem,
Thémát adott egy új dalomra.

Mikor megérkezett a nyár,
Virágzott zöldelt a határ
S madár dalolt minden bokorba:

Thémát adott nekem,
Thémát adott egy új dalomra.

Mikor a lomb már sárga volt,
A rét virága haldokolt
És halvány lett a nap mosolya:

Thémát adott nekem,
Thémát adott egy új dalomra.

Mikor a tájt hó fűdte be
És végig fújt a tél szele
A száraz ágak közt zokogva;

Thémát adott nekem,
Thémát adott egy új dalomra.

És a mikor a kedvesem
Elűnt a tájról hirtelen
S egy sort se küldött búcsuzóba:

Igen, nos hát ez is
Thémát adott egy új dalomra!...

Kriszelyi Erzsike,

ünneplényességgel. A ki e kiállítást megnézi örömmel fogja tapasztalni, hogy a jövő iparos nemzedék helyes és jó úton jár, helyes irányt követ, amely biztos reményt nyújt a hazai ipar fellendülésére. Az érdekes és tanulságos kiállításon 629 segéd és 617 inas mintegy 2000 tárggyal vett részt. A kiállításon az összes iparágak vannak képviselve és az egész kiállítás szép képet nyújt.

— **Rezey Szilviusz tanfelügyelő.** Mint a hivatalos lap tegnapi száma közli, a vallás és közoktatásügyi miniszter Rezey Szilviusz országgyűlési képviselőt a békésvármegyei tankerületbe k. tanfelügyelővé nevezte ki.

— **A Szarvasi Takarékpénztár** termény és áruaktárai, — melyek jelentékeny kibővítése napokban befejeztetett — mint gabona és egyéb termények beraktározására legalkalmasabb, olcsó és minden tekintetben biztos hely, a gazdaközönség, kereskedők, cséplőgéptulajdonosok figyelmébe ajánlatik. — A beraktározott gabonára jutányos kamatu kölcsönt ha szükséges azonnal ad a Szarvasi Takarékpénztár. Beraktározni minden kőnapon lehet egész nap. A legérsebb felvilágosítást nyerhet bárki a Szarvasi Takarékpénztárban.

— **A mezei rendőrség fegyverben.** A földmiveltésügyi miniszteriumban azzal a tervvel foglalkoznak, hogy a mezei rendőrséget az egész országban forgó pisztolyok helyett a honvédségnél használatban volt Werndl-féle fegyverekkel lássák el s így módon megvalósítsák a mezőrendőrségi törvénynek azt az intézményét, hogy a mezőrendőrség a közbiztonsági szervezetnek minden tekintetben megfelelő részévé váljék. A miniszter már le is irt az ország összes hatóságaihoz, figyelmükbe ajánlván e tervet s tudatván egyszermind, hogy Werndl-féle fegyverek darabonként 5 forintjával lesznek kaphatók.

— **Felhívás Békésvármegye közönségéhez!** Többen egy megyei „Egészségügyi egyesület” megalakítását vettük tervbe. Ezen egyesülés célja: a hasznos és alkalmas társadalmi erők minél szélesebb körben való bevonásával javítani, fejleszteni nemzetünk egészségügyi körlesek iránt s módot nyújtani arra, hogy az érdekeltek önmaguk is hozzájáruljanak az egészségügynek, — óhajataiknak, igényeiknek, megfigyeléseiknek e hatóságok tudomására hozása által való — közvetett és a hatóságokkal közösen működő testületben való közvetlen megvédésére és előbbre vitelére; az egészség iránt való érzék felkeltésével tisztultabb vándor gyűléseken és kiadványokkal oktató modorban terjeszteni a helyes és hasznos egészségügyi ismereteket; a közegészségügy terén közreműködőket, u. m. orvosokat, közig. tisztviselőket, lelkészeket, tanítókat, gyógyszerészeket ezen közös ügy érdekében egymással összeköttetésbe hozni és együtt működésüket előmozdítani, továbbá az egészségügy leghivatottabb és legkihasználtaabb bajnokainak, az orvosoknak — hivataluk teljesítésében segédletülre állva — egyszermind anyagi és erkölcsi érdekeit védeni, istápolni, stb. Az egyesület tagjainak sorába bárki beléphet s arra a megye közönségét ezennel felhívjuk. Az egyesület szervezete úgy tervezték, hogy összeköttetésben álland az az országos közegészségügyi egyesülettel s azzal egyetértőleg működik. Az egyesületnek rendes és rendkívüli tagjai lesznek. A rendes tagok évi 3 frt, a rendkívüliek évi 1 frt 50 kr. tagsági díjat fizetnek. Ezért az az összegért kapják az „Egészség” című folyóiratot is, melyben az ország leghivatottabb írói s legelső tudósai által népszerű modorban megírt szép, hasznos, könnyen érthető és élvezetes egészségügyi cikkek olvashatók. Felkérjük Békésvármegyének minden nemesért lelkesedni tudó közönségét, hogy a magunk elé tűzött humanus cél megvalósítását, mely ugy is főként erkölcsi és csakis csekély anyagi támogatást kíván, az egyesületbe való tömeges belépésével elősegíteni szíveskedjék. Felvilágosításokkal készséggel szolgál Békésvármegye alispánja Dr. Fábry István ur úrnál.

— **A szarvasi takarékpénztár** termény és áruaktárában beraktározott jó minőségű kifogástalan búzára a szarvasi takarékpénztár 60—70 krajczárjával engedélyez kölcsönöket.

Ez időszertint tehát, midőn itt Szarvason a jó minőségű búza 5.60—5.85 frt. métermázsánként 5., 5.10., 5.15 frt a szarvasi takarékpénztárnál kölcsön engedélyeztetik.

— **Vásári tolvajok.** A kereskedők egy pár nap óta folyton arról panaszkodnak, hogy rosszak a helyi piacok, nem mintha azelőtt talán többen vásároltak volna, hanem a múlt hetekben több kereslet volt, azaz, hogy az áru fogyott, de pénzt nem kaptak érte. Különös előszeretettel viseltettek a piacok iránt Bagyánszki Kati, Kovács Mihályné, Laucsik Ilona, Kis Györgyné, Klucsárné, és ifjú Gazsó Jánosné, ki, habár pénz nélkül látogatták a piacokat, mégis telekosarakkal tértek haza. De a szentírásban meg van írva: „Ami a másé az nem illet tégedet”. A napokban a rendőrség megírta egy kereskedő nagy hasznát s a szorgalmas vevőket büsülni vitte, igaz hogy az utazás egy kissé kellemetlen volt nekik, mert míg a piacról az árut lassanként hordták haza lakásukra. Most egyszerre kellett azt a hátukon a városházára vinni, hol valószínűleg arany karpereczet kapnak úgy s utaznak nyaralni Gyulára.

— **Szintársulat városunkban.** A napokban a czeplédi szintársulat városunkba érkezett s két előadásra engedélyt kapott. Tegnap tartották meg az első előadást; a három Kázmért, ma este pedig színre kerül: a cigány kontess. Helyárak: Páholy 3 frt. Körszék 1-V sorban 80 kr. További 60 kr. Földszint 40 kr. Diák- és gyermekjegy 30 kr. Karzati ülőhely 30 kr. Karzati állóhely 20 kr. Kezdet 8 ókor.

— **Gyilkosság véletlenségéből.** Sovány György szarvasi lakos tanyáján e hó 21-én Janecska András egy ócska forgó pisztolyal játszott s nem vette észre hogy a gyilkos sorszáma megvan töltve. A közelben álló Maginyecz Andrásra célzott; a ravasz elpattant s a szerencsétlen ember holtan terült el a földön. A gyilkos azonnal jelentkezett a rendőrségnél.

— **Könyv a békésmegyei ezredéves ünnepélyekről.** Verner László. A Békésmegyei közlöny szerkesztője hatalmas 22 ives nagy oktáv alaku könyvet szerkesztett az ezredéves megyei ünnepkekről, meg most látott napvilágot. Közli minden város, község így a mi ünnepélyeinket lehető tüzetesen. A nap Szonokainak, Benkának, Morayc iknak, Mocsónynak, Szirmaynak, Dancs főjegyzőnek beszédeit külön tüzetesen méltatja az iskolai ünnepélyeket szabatosan kiállítónk névsorát, képen mutatja be a megyei benderiumot, a képviselőtestület jegyző könyvét. A testes kötet ára 1 frt 50 kr, melyet Csabára, szerző nevére kell küldeni s ő bérmentve küldi a művet. Olvasóink legmelegebb támogatásába ajánljuk a szép munkát.

— **A cselédtörvény revíziója.** A belügyminiszter a múlt év folyamán véleményezést végezt megküldte az országos magyar gazdasági egyesületnek Tallian Béla Békésvármegye főispánja által kidolgozott s a cselédtörvény revízióját és a cseléd és munkások biztosítását célzó törvényjavaslat tervezeteket, melyeket bizottságnak adták ki tárgyalás végett, mely munkálataival elkészülvén, azok eredménye a vidéki gazdasági egyesületeknek megküldetett s csak a midőn ezek is nézeteket nyilvánítottak, akkor fogja az igazgató választmány véleményét formulázni a belügyminiszter elé.

— **Világító kut Dobozon.** Doboz község lakói nagyszemű természeti látványosságban gyönyörködhetnek most. A Holt-Körös kiszáradt medrében ugyanis gróf Wenckheim Dénes ardeizikint furat. Mikor a furás körülbelül harmincz méterig haladt, a csőből víz pelyett sürrü, átható gáz ömlött ki. A munkások megzajni ok és esodálkozva nézték, hogy a gáz eros lánggal ég és a tizenkét centiméteres cső kaliberét egészen betölti. A gáz mindjobban égett, úgy, hogy gróf Wenckheim arra a gondolatra jött, hogy a lángokat világításra fogja felhasználni; valószínűleg sikerülni is fog ez neki, mert az eddigi jelek után ítélve, remélhető, hogy a gázomlás kifogyhatatlan lesz. Az állódón a püspök-ladányi híres világító kut után ez a második ily fajta tűnemény.

CSARNOK.

A bamba Palya.

Irta: VÉRTESTI ARNOLD.

A konyhából nagy vihogás hallatszott ki. A cselédek kötekedtek a kertész bamba fiával:

— Tiszteltet a kisasszony, Palya.

A fiu, lehetett már vagy husz éves, de alacsony növésű, vézna fin, majd vigyorgott, mint a kinek valami kedves dologt emlegetnek, majd meg elővörösödött haragjában, mert a cselédek durva tréfája nem érte be a pusztá szóval, hanem ki a haját rángatta, ki hátba ütötte:

— A kisasszony tiszteltet, Palya.

Apja, anyja nem törődtek a szegény bamba fiával, csak úgy lodorgótt ide-oda az udvarban, az istállóban a konyhában. Segített a mindenesnek fát vágni, a mosogató szolgálatnak kihordani a moslós csészát, tisztította a lószerszámokat s emni adott a teheneknek. A kertben is használt vettek, gyomlált, kapált. Nagyon szelid, jámbor, alázkodó fiu volt, míg csak rá nem ért a bolond óra.

Olyankor neki indult, erdőt, mezőt beharagolt s néha harmadnapra került haza, kifáradva, kiéhezve. De nem bántott senkit akkor sem. Még a légynek sem vétett s ha egy bogárkat látott az úton, kikérülte az isten bogárkáját, hogy valamikép rá ne tapodjon.

Ha egy csirkét megölték kiszaladt az udvarból s disznóléskor úgy elbujt, hogy alig tudták kiluzni az istállóban a jászol alól. Még a kisasszony nevével sem lehetett kicsalni:

— Palya te, a kisasszony hívat.

Kidugta boglyas fejét: — Ühm.

Aztan megint csak visszahúzta.

Pedig a kisasszony nevével sokra rá lehetett venni.

Csak azt kellett neki mondaní hogy a kisasszony haragszik s rugtón olyan lett, mint a kezés bárány, arra lehetett vezetni, amerre az ember akarta.

Szegény bamba teremtet! A kisasszony volt az egyetlen élő lélek, aki neki egy jó szót szolt, egy újajás, szelid szót: — Jó reggelt, Palya.

Mar korán reggel ott állt mindennap a kertajtóban s várta a kisasszonyt egy eldugott virágbokrétaival.

Ha valaki kérdezte:

— No mi az már megint, Palya? Mit dugdosol, Palya?

Elvörösödött s csak annál jobban dugta:

— Semmi. A kezem. Hát mi volna?

Ismerte a kisasszonynak a kedves virágait s min-

dig abból szedett. Vigyorgva nyújtotta át bokrétaját s vigyorgó szája még széjjelebb húzódott, mikor a kisasszony olyan szépen, olyan nyájasan megköszönte:

— Köszönöm, Palya.

Az a hang az olyan volt, mintha arczát simogatta volna, oly gyöngéd, puha, csiklandoztató érintés.

Néha még hozzá tette a kisasszony azt is hogy:

— Szegény Palya!

Persze hogy szegény volt. Palya tudta azt. De ő nem tehet arról, hogy minden olyan nehezen megy a fejébe. Azelőtt nem volt ugy! de mióta Jeesett egy magas fáról, ahová madártójasért mászott, azóta olyan a feje, mintha valami malomkő nyomná ott bent.

Bizonyosan az isten büntetése, amiért el akarta venni szegény madárkától a tojását.

— Miért volna az az isten büntetése, Palya? — igyekszik vigasztalni a kisasszony. — Hiszen nekem akartad lehozni. Én mondtam, hogy másszál föl.

— Mindegy, — felel a fiu s megmarad amellett, hogy: — azért mégis az Isten büntetése.

— Hiszen akkor engem kellett volna megbüntetni, — viszonzozza a leány.

A fiu tátva felejtí száját, arra már nem tud mit felelni. Megbüntetni a kisasszonyt, ezt a szép angyali kisasszonyt? Az istenke nem tehet olyat, csak a rossz emberek.

A bamba fiu szemével követi a leányt, meddig csak láthatja.

— Ne te ne! — ripakodik reá a parádés koosis, aki épen arra megy. — Még miben nem vásnék a foga ő kelmének.

Az egész cselédség ismeri ezt a gyöngéjét, azon mulatnak, arval boszantják, csufolják, bolondítják. A kisasszony ezt üzente, a kisasszony azt üzente s a szegény bamba fiu küldözik ide, küldözik oda, elszalasztják a szomszéd faluig, ahonnan lihegve tér haza, tele tüzedik a kalapját virággal, piros, kék szallaggal, hogy a kisasszony küldte s mindenféle tréfát fünek vele.

Ó türi szegény. Hiszen megszokta már, hogy őt mindenki csak csufolja, taszigálja. A lányok a fejére borítják a korpás szakajtót, a legények ecetet itatnak vele bor helyett. Ha végig megy a faluban, a gyerekek utána szaladnak s így kiabálnak:

— Bolond Palya! Bolond Palya!

Otthon a testvérei kimarják a házból; az apja dühös lesz és káromkodik, mihelyt meglátja. Még az édes anyja is egyra azt sohajtja:

— Bicsak az Isten elvonná a szerencsétlent!

Pedig hiszen ő nem bánt senkit; miért bántják őt?

Csak a kisasszony nem bántja, az a szép aranyos kisasszony.

Egyszer aztán nagyon nagyon rájiesztenek szegény Palyára a cselédek:

— No Palya, elviszik a kisasszonyt.

A szegény fiu csak elhült és egy szót sem birt szólni. Oda támaszkodott a falhoz s az arcza is csaknem olyan fehér lett mint a fal.

De aztán azt gondolta magában: bolond beszéd, már ugyan minek vinnék el a kisasszonyt? Csak a cselédek ingerkednek vele. No lám, hogy röhögnek rajta. Nem hiszi. Csak azért sem hiszi.

Férfihez megy te bolond, magyarázza a szakácsné.

De Palya annak sem hisz. Attól fogva azonban nagyon nyugtalan lett. Ki-kiallt a kapuba s onnan leskelődött, hogy mikor jön vendég. Olyankor aztán, ha vendég jött a házhoz, makacs, megörvya volt, nem akart szóba állni a vendégkocsisokkal s ha szerit ejthette, elcsente a pipájokat, a vendéglovaktól meg elesipegette a szénát, az abrakot.

Az öreg kertésznek is meggyúlt vele a baja.

— No Palya, ma sok bokréta kell kötni, a kisasszonynak lesz a kézfogója, — küldte ki a kertbe fiát a vén kertész.

Hát csak várja vissza, várja, a fiu nem jön.

— Már utána nézek, hogy mit csinál, — gondolja az öreg.

S a gyümölcsöséből fölmege a virágos kertbe. Hát a fiuak hült helye, nincs sehol.

Nézi az öreg az üvegázházból, nézi a méhesben. Valahová csak kellett menni annak a kölyöknek, hisz a legszebb virágokat letépte; hát hová vitte?

A virágokat megtalálta az öreg a kert árkában, a pocolyában. Összeszaggatva, besározva. De a fiu csak este került haza. Isten tudja, merre kószált.

Az öreg kertész dühében botot ragadott s szörnű káromkodások közt fenyegette, hogy letöri a kezét, agyonveri, a miért olyan csufotagot kellett neki miatta szenvedni öreg konvenciók létére, hogy nem adhatott az uraság asztalára igazi szép virágot ilyen nagy ünnepély alkalmával.

S tán megis cselekszi, amivel fenyegette a fiát, ha a felesége nem rohan oda s ki nem veszi a botot a kezéből:

— Ugyan, ugyan! Hisz tudhatod, hogy nincs esze szegénynek.

Ha esze volna, hát ugy tenne, mint a többiek, akik vígan vannak ma. A nagyságos asszony bort adott az egész cselédségnek s most ott táncolnak az udvaron a két nagy hársfa alatt, a hová kihallatszik a zene.

Oda bent a házban az uri népek húzza a cigány.

Még a kertész ur is feljött a házikőjából s megforgatta a szobaleányt meg a szakácsnét; de Palyát nem látták egész este. Az bebujt a méhesbe s ki nem jött onnan, akárhogy hitták.

Az egyik cseléd, aki később arra járt, keserves nyögéseket és elfojtott zokogást hallott ki a méhesből. Nem birta elképzelni, mi lehetette azt a fiut; de nem szólt róla senkinek, mert akkor kisélt volna, hogy kör-tét lopni járt ott.

Másnap reggel nem várta a kisasszonyt Palya székely helyén, a kertajtóban virágbokrétaival. Csak a méhesből kukucskált ki s látta, hogy a kisasszony karonfogva sétál egy magas barna fiatal emberrel, akit már máskor is látott itt.

Mem jöttek a méhes felé, más utra kanyarodtak s nemsokára eltűntek a Palya szemei elől. Nagyon jó, legalább nem látja őket. Nem akarja látni őket. S mikor már messze voltak, akkor megfenyegette öklével.

Most már nem volt a szelíd, jámbor fiú, mint azelőtt. Nem fogadott szót, ha szólították; durczásan rázta fejét s tovább ment a maga útján. Nem simogattam meg a teheneket, ha esténként haza jöttek a legelőről, nem töltött vizet a baromfiak vályujába s nem adta oda a kenyerét a házörző nagy komondornak, akárhogy esőválna is az a farkát. Sőt még meg is rugta a szegény ebet.

Volt a kertésznek egy dupla puskája, melylyel a gyümölcsöt pusztító verebeket szokta elijeszteni. Féltek tőle a tolvajok is mert a kertész dicsekedett hogy, mindig meg van töltve, az egyik csőve sörétre, a másik golyóra. Jaj annak a ki a kertbe bemászik!

Azt a puskát nem merte Palya azelőtt a kezébe venni. Most leakasztotta a szegről s babrálni kezdett vele.

— Leteszed, aki áldója van! — förmedt rá a kertész.

— Adja ide, édes apám, — szólt a bamba fiú. Az öreg kivette kezéből a puskát:

— Hogy is ne? Csak az kéne.

De még sem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze:

— Hát aztán minek az neked?

— Idegen kutya jár a kertbe, azt akarom agyon löni, a czudar dögöt.

Az öreg bámulva nézett a fiúra:

— Már csakugyan ember lesz belőle, — gondolta magában megnyugtatta.

Aközben lassanként elmúlt a nyár, őszre fordult az idő. A virágokat cserepekbe szedgették, hogy elrakják az üvegházba télire. A fiú segített apjának

— Édes apám, — szólalt meg egyszerre, — elmennek én a kisasszonnyal.

— Már ugyan hová mennél, minek mennél, te bolond? — szólt az apja.

— Csak elmennék.

— Fogd be a szájadat s nézz a dolog után, vetett véget ennek a beszédnek az apa.

Következő reggel Palya ünnepi ruhájába öltözve mégis oda állt a kertajtóba, őszirózsa bokrétaival a kezében s várta, mikor jön ki a kisasszony.

— Ejnye, ez szép töled Palya, hogy eszedbe jutottam! — szólt a leány mosolyogva s elvette tőle a bokréta.

A fiú vörös volt mint a pipacs s szinte feldoklott a nagy erőlködésben, mert mondani akart valamit de nem tudott szólni.

A kisasszony nyájas szemeivel bátorította, szóval is biztatta.

— Akarnál talán valamit mondani, Palya?

— Ühüm, — nyögte ki végre a fiú; — elmenni szeretnék a kisasszonnyal.

A leány barátságosan mosolygott reá:

Az nem lehet, édes Palya. Maradj te csak a szüleidnél szépen.

A fiú lehorgasztott fejjel elsompolygott. De az atyja hiába várta akkor nap a kerti munkához s hiába szitkozódott hogy hol csavarog már megint az a kölyök? Nem jött elő csak este.

Favágók az erdőben látták, hívogatták is; de nem nézett feléjük csak ment, mint a szélvész.

Négy nap csavargott így az erdőn s csak éjjelenként tért haza. Az urasági konyhában kapott valami kis maradék ételt s hálni elhált a méhesben.

— Már újra rájött a bolond óra, — mondták a cselédek.

Ötödik nap lett volna az esküvő. Előtte való este már sok vendég megjött. A szin tele volt kocsikkal, az istálló lovakkal. A vendégek cselédeknek számára nagy asztal volt terítve az udvaron, ott vacsoráltak és ittak. A kertész ur is köztük ült.

Az urak már megvacsoráltak s kiültek a kertbe a hová kihordták az asztalokat Gyönyörű holdvilágos lángha este volt.

A menyasszony vőlegényével sétálni indult. A méhes előtt mentek el s Palya láthatta, amint gyöngyöden egymáshoz simultak, kezét kézbe szorítva.

A fiú fűszisszent. Aztán mikor odább mentek, kijött a méhesből s lélekzetét elfojtva rohant le az alsó kertbe.

— Nini, hát téged micsoda forgószél hajt? — szólt a nagyobbik leánytestvére.

Édes apám küld a puskáért, — felelt a fiú lihegyve.

S leakasztotta a szegről és mielőtt idejük lett volna gondolkozni, hogy odaadják-e neki, vagy ne adják már elfűnt vele.

Odafent a virágos gyepágyak közt még mindig ott sétált a mátkapár. A hold ezüstös fénye megvilágította alakjokat. Majdnem úgy lehetett látni, mint nappal.

Egyszerre megzörrent valami bokor mellettök. A menyasszony megrezzent.

— Mi az?

— Semmi édesem, — viszonzá a vőlegény, — valami éjjeli madár lesz.

S eleresztve menyasszonya karját, közelebb ment hogy megnézzé, egész a bokorhoz.

Abban a pillanatban megvillant ott s egy dörgés halatszott, aztán átána gyorsan másodsor. A vőlegény lerogyott a földre.

A kettős lövésre s a menyasszony szivrepesztő sikoltására oda rohant mindenki.

— Meghalt, meghalt! — kiáltottak kétségbeesetten.

— Meghalt? — kérdezte a bamba fiú s kilépett a bokrok közül.

— Hát miért, ölted meg? — rohantak a gyilkosra.

Az csak nézett zavaros szemeivel, tompán, bután, mintha maga sem tudná már, hogy miért is ölte meg.

Felélő szerkesztő és kiadótulajdonos SÁMUEL ADOLF.

Szerkesztői üzenetek.

Zs. Tihmér Szent-András. Igazán szép öntől, hogy annyira fáradozik lapunk érdekében, de lássa nem szabad mindig egy és ugyanazon dologgal foglalkozni, mert lapunk

szépirodalmi lap lévén nem közölhetjük azt a nyelvzavaró közleményt minden héten. A verseket rendszeren megkaptuk, de ez idő szerint nem lehetett közölni; első sorban azért nem, mert lapunk nem igen szokott verseket közölni, másodsor pedig a többi levelezőink is igényt tartanak arra a rovatra. Tessék inkább valami közérdekű dolgot küldeni tudjuk jól, hogy az is kitelik öntől. Főszerkesztőnk üdvözl.

R. F. Temesvári. Levelét megkaptuk, s habár többet vártunk öntől, mégis megelégszünk ennyivel. A verseket most nem közölhetjük, mert igen sokat közöltünk már, de ha majd hely lesz, akkor szívesen. A cikket megkaptuk s habár már egy kissé el is késett közöljük. Üdvözl!

K. E. M.-Sziget. A multkor beküldött verseit közöltük ma jelent meg az utolsó, reméljük, hogy legközelebb egy érdekes kis társaság is fog a postán érkezni nagysádtól.

I Igen, majd idővel meg fognak róla győződni mindazok kik azt hiszik, hogy nem komoly a dolog, ma ugyan még titok, de rövid idő múlva talán nyilvánvaló lesz.

Sári. Ha azt hiszi téved. Gyakran szoktak az emberek olyat állítani amit mások csak hecből mondanak, ön azt hitte talán, hogy az illető komolyan mondta, holott az egész csak tréfa volt. Különbben azt hiszem rövid idő múlva fogunk találkozni s akkor be fogja látni, hogy mi még mindig a régi e vagyunk. A viszontlátásig.

HIRDETÉSEK.

Jó családból való fiú felvétetik tanulónak, fizetés esetleg ellátás mellett; Szichta Tivadar üveg és porcellán kereskedésében Szarvason.

Egy jó családból való fiú tanulónak felvétetik. Simkó Gyula bőrkereskedésében Szarvason.

SZIVATTYUK

minden neme, házi, nyilvános, mezőgazdasági és iparczelokra.

UJDONSÁG!

Bower-Barif-féle szabadalmazott inoxidálási módszer szerint inoxidált szivattyuk rozsdá ellen védve

Árjegyzékek ingyen és bérmentve.

W. GARVENS, WIEN,

I. Wallfischgasse 14. sz. Schwarzenbergstrasse 6.

MÉRLEGEK,

legújabb javított rendszerű tizedes, százados és hidmérlegek tából és vasból, kereskedelmi közlekedési, gyári, mezőgazdasági és ipari czelokra. Embermérlegek, mérlegek házi használatra. barommérlegek. Commandit-társaság szivattyu- és mérleg-gyártásra.

HIRDETMÉNY.

A körös-tisza-marosi ármentesítő és belvízszabályozó társulat árterébe és teherviselése alá az 1881 évi LII. t. cz. alapján ideiglenesen bevont azonban a műszaki végleges ártérfejllesztés végrehajtása következtében az ártérből egészen kimaradt azon kataszteri földrésztletek iránti leszámolás, a melyek az 1884, 1885, 1886, 1887, 1888 és 1889-ik években az ideiglenes ártérfejllesztés alapján társulati kirovásokkal voltak terherelve, társulati közgyűlés részéről kirendelt küldöttség által felülvizsgáltván: ezen leszámolási munkálatnak az egyes községeket külön-külön érdeklő részlete, községenkénti közszemlére tételük ki és pedig a folyó évi június hó 10-ik napjától augusztus hó 9-ik napjáig.

Ezen körülményre az érdekelt földbirtokosok figyelmét hírlapok útján is ezennel felhívom annak megjegyzésével, hogy erre vonatkozólag bővebb tájékoztatást a község, illetve városbáza és egyéb helyeken is kifüggesztett „hirdetmények”, ugyszintén a helyi szokás szerinti híresztelések s a közszemlére kitett leszámolási részleteknek felügyeletével megbízott előljárósi tag urak szolgáltatnak.

Szentesen, 1896. május hó.

Fekete Márton.

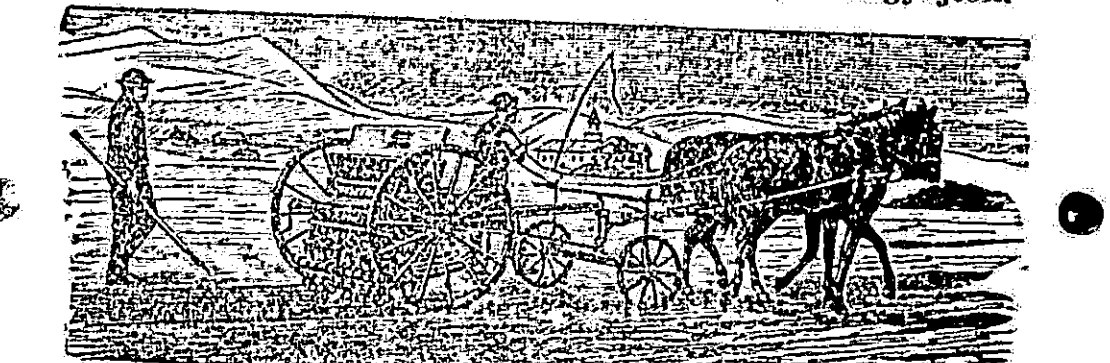
kir. tanácsos, főigazgató.

Clayton & Shuttleworth

mezőgazdasági gépgyárosok Budapest Váci-körút 63. sz. által a legutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcséplőgép-készletek 2½, egész 12 lőerőig, továbbá járgány-cséplőgép, tisztító-rosták, komolyozók, kaszáló- és aratógépek, boronák, szénagyítók.

"COLUMBIA" legjebb sorvatógépek, szecskavágók, répvágók, kukorica-morzsolók, darálók, őrlő-malmok.

Egyetemes aczál-ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Részletes árjegyzék küldetésre és bérmentve küldetnek.